

STEREO AND MONO
33 YAZ 1267

για του ΚΟΣΜΟΥ την ΕΙΡΗΝΗ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

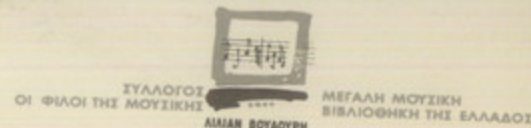

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΧΟΡΩΔΙΑ ΤΗΣ "ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ" ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΝ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΤΙΔΟΣ ΕΛΕΝΗΣ Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

για του κοσμου την ειρηνη

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΧΩΡΩΔΙΑ ΤΗΣ "ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ" ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΤΙΔΟΣ ΕΛΕΝΗΣ Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΩΡΕΑ

Ευ. Οικονομοπούλου

ΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ κ.δ.
ΧΩΡΩΔΙΑ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑ»
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΕΛΕΝΗ Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΙΑΝΟ: ΚΩΣΤΑΣ Π. ΚΥΔΩΝΙΑΤΗΣ
ΣΟΛΙΣΤ:
ΘΕΟΠΙΣΤΗ ΜΑΡΑΝΤΙΔΟΥ (Σοπράνο)
ΜΑΡΙΑ ΛΔΑΜΗ (Μέτζο - Σοπράνο)

Α' Ο Ψ Η

1. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Μπρός στην Αγία Φάτιη γέρνουν τ' αστέρια,
γῆ και οὐρανός Σέ προσκυνούν,
θεια μουσική κερνούν τὰ ἀβέρια
κι οἱ καρδιές, ποιμένες π' ἀγραιοῦν.

Ποῦ νὰ φεῶ χάρακα, σμύρνα, λιβάνι;
τῆς ψυχῆς τὸ δῶμα φτωχικό.
Δείχτες-νυχτοπόροι κάποιο Μάγοι
μοῦ φεβύρσαν τὸ μυστικό:

Τῆς δικῆς Σου εἰρήνης θὰ 'μαί ο Κροίσος
θὰ 'μαί τῆς ἀγάπης ὁ σοφός,
μέσα στὴν καρδιά μου σὰν Σέ κλειώω,
τ' οὐρανοῦ τ' ἀνεύπερο τὸ Φῶς!

ΣΤ. ΔΗΜΟΥ

2. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

Τὸ δέντρο τὸ στολίσαιμε ξανά,
τοῦ θάλαμε καὶ δύο περισσότεράκια
τὸ δέντρο τὸ στολίσαιμε ξανά,
μὲ χιονία, μὲ παγγίνδια, μὲ κεράκια.

Τ' ἀστέρι τὸ κρεμάσομε φηλά,
ἀγάπης νὰ σκορπίσει κάποιο χῶδι
τὸ Φῶς τοῦ στὴν ψυχῆ μας νὰ μιλά,
νὰ διώχνει τῆς κακίας τὸ σκοτάδι.

Χαρομένη κοντὰ τοῦ με φωνές,
στὰ κλώνια θὰ κοιτᾷτε τ' ἀγγελοῦδια,
θὰ λέμε ἱστορίες μακρινές,
τὰ τόσα ποὺ ἐμάθαμε τραγοῦδια.

Τὸ δέντρο τὸ στολίσαιμε ξανά,
Χριστοῦγεννα μὲς ἤρθανε καὶ πάλι
τὸ δέντρο τὸ στολίσαιμε ξανά,
καὶ ζοῦμε τῆ γιορτῆ μας τῆ μεγάλη.

Μ. ΚΑΤΣΙΝΗ

3. ΤΟ ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ

Θλιμμένο τσοπάνοπουλο,
μ' ἓνα τρανὸ κοπάδι,
τῆ χαραυγῆ ἐκκίναγε
καὶ γύριζε τὸ θρόαδι.

Μὰ τὰ πουλιὰ τὸ ρότισαν,
γιὰ εἶναι πικραμένο
κι αὐτὸ τοὺς εἶπε: «ὀρφάνεμα
γι' αὐτὸ γυρνᾷ θλιμμένο!»

Μιά νύχτα ὄμως ἔλαττερη,
ποῦ χτύπαγαν καμπάνες
κι ἔφτανε ὁ ἀντίλαλος
ὡς πέρα ἐκεῖ στίς στέρες.

«Χριστὸς γεννᾶται!», ἀκούστηκε
καὶ στὴν ψυχῆ του ἀπλώνει
χαρὰ μὲ δάκρυα ἀστείρευτα
κι ὅλη του ἡ θλίψη λιώνει.

Καὶ τώρα ποὺ ἔχει στὴ ζωὴ
Φίλο ἀγαπημένο,
κεῖνο τὸ τσοπάνοπουλο
δὲν εἶναι πιά θλιμμένο.

Τῆ λέει μὲ τῆ φλογέρα του
τὴν ἀσπαστὴ χαρὰ του,
πῶς ἔχει πάντα τὸ Χριστὸ
γιὰ μόνη συντροφιά του.

Καὶ τῆ χαρὰ του τῆ σκορπᾷ
μὲ τὰ φτερά του ἀγέρα
κι ἀντιλαοῦνε τὰ θουὰ
κι οἱ κόμποι, πέρα ὡς πέρα...

«Χριστὸς γεννᾶται!», ἀκούστηκε
καὶ στὴν ψυχῆ του ἀπλώνει
χαρὰ μὲ δάκρυα ἀστείρευτα
κι ὅλη του ἡ θλίψη λιώνει.

Π. ΠΕΤΡΗ

4. ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἐλα στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ,
νὰ χαρεῖς στ' ἀλήθεια τῆ ζωῆ σου.
«Ἐλα τῆ χαρὰ τοῦ νικητοῦ
νὰ γευτείς μὲ ὅλη τὴν ψυχῆ σου.

«Ἐλα στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ,
ἤρθε ἡ ἄρα ἡ εὐλογημένη.
«Ἐχει τίς ἀγκάλες ἀνοήχτες
ἔτοιμος Αὐτὸς σὲ περιμένει.

«Ἐλα μὴν ἄργεῖς οὔτε στιγμή,
σπᾶσε τοῦ κακοῦ τὴν ἀλυσίδα,
πέτα σὰν τὸ καλύτερο πουλὶ
στοῦ φωτός τὴν ἀβαρτητὴ πατρίδα.

ΑΓ. ΑΓΝΙΔΗ

5. ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

Κάθε μέρα νὰ μὲ φέρνει πιὸ κοντὰ Σου.
Κάθε μέρα νὰ μὲ κάνει ποὺ καλὸ.
Νὰ μαθαῖνω πιὸ πολὺ τὸ θέλημά Σου
καὶ τοὺς φίλους μου κοντὰ Σου νὰ καλῶ.

Κάθε μέρα νὰ κερδίζω κι ἀπὸ κάτι:
Μιά ἀρετὴ καὶ κάποια πράξη μου καλή.
Κάθε μέρα μὲ χαρὰ νὰ ναί γεμάτη
κι ἡ καρδιά νὰ φτερουγίζει σὰν πουλὶ.

Κάθε μέρα, ποὺ θὰ φεύγει, νὰ μοῦ ἀφίνει
μιά γλυκιάτα ἀπαλή μοσχοβολιά
ἀπὸ ἀγάπη περσοῦ καὶ καλωσύνη
κι ἀπὸ πίστη φλογερὴ μὲς τὴν καρδιά.

Κάθε μέρα νὰ μὲ φέρνει πιὸ κοντὰ Σου
μὲ μιά σκέψη, μ' ἓνα γέλιο χαροπὸ.
Κάθε μέρα νὰ δοξάζω τ' ὄνομά Σου,
κάθε μέρα πὸ πολὺ νὰ Σ' ἀγαπῶ.

Δ. ΚΑΣΤΡΙΤΗ

6. ΜΑΖΙ ΘΑ ΠΕΡΠΑΤΗΣΟΥΜΕ

Μαζὶ θὰ περπατήσομε χέρι μὲ χέρι
στὸ δρόμο ποὺ στὴ θέωση θὰ μὰς φέρει.
Μαζὶ θὰ περπατήσομε χειμῶνες, καλοκαίρια
καὶ στίς γαλήνης τίς στιγμὲς καὶ
στ' ἀγριοκαίρια.

Ὁ δρόμος ἀνηφορικός καὶ δόσκαλος ὁ τόπος,
σὰν σὺν μονιάζουον ἀδελφοὶ καὶ ἀντάμα ἐκκινᾷνε,
ἴσιος ὁ δρόμος γίνεται κι ἀνάστροφος ὁ κόπος.

Κόρσε, ποὺ θρῖσκεσαι μαζὶ μὲ δύο καὶ τρεῖς,
ποῦ στ' ὄνομά Σου εἰν' ἀθροισμένοι,
στελεῖ τὴν ἀρετὴν προσιὰ τῆς εὐλογίας Σου
στὴν ἀσπασμένη μας ψυχῆ ποὺ περιμένει.

Χάλασε τὴν ἐνότιά μας ἀκατάλυτη
μ' ἀγάπη καὶ ταπεινωμένη
κι ὅς εἶναι πάντα στίς φρένες μας ἀσπαστὴ
δικῆ Σου εἰρήνη καὶ πνευματικὴ εὐφροσύνη.

Μαζὶ θὰ περπατήσομε χέρι μὲ χέρι
στὸ δρόμο ποὺ φεγγυόβλα τῆς Βηθλέμ' ἀστέρι.
Μὲ μιά ψυχῆ, μὲ μιά καρδιά, τὴν ἴδια πάντα

τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ πιστοὶ αἰκονόμοι,
ν' ἀντλοῦμε ἀπ' τὴν ἐνότιά τῆς δυνάμει μας δλ.,
γιὰ νὰ προσφέρομε σ' Αὐτὸν ἀγνὴ δεκτὴ θυσία,
καὶ τὸ κορμί καὶ τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχῆ μας
δλ.,

Γ. ΒΕΡΙΤΗΣ

7. Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Τὴν πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου με τὰ λούλουδα γύρω,
ποὺ σκορποῦσανε πάντα τὸ γλυκὸ τους τὸ μύρο,
τὴν πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου δὲν τὴν ἔχω ξεχάσει
κι ἄς μ' ἀσπρίσαν τὰ τόσα χρόνια ποὺ 'χουν
περάσει.

Στὴν πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου μενεξέδες ἀνθοῦσαν
καὶ στὰ δύο τῆς πλατάνια τὰ πουλιὰ κελαιοῦσαν.
Στὰ καθάρια νερά τῆς τρέχαμ' ἔλοι τὸ δελι
ἀπ' τ' ἄλωνα γυρνώντας μὲ φρυγμένα τὰ χεῖλη.

Κι ὁ παπάς τοῦ χωριοῦ μας μὲ τὴν ἀσπρὴ
γενειάδα,
ποὺ κρατοῦσε τῆς πίστες τὴν ἀκοίμητὴ δάδα,
χαϊρετώντας μας δλους κάθε θράβυ ποὺ
περνοῦσε
κι ἡ καρπᾶνα σὲ λίγο τὸ σπερνὸ μὰς μνησῶσε.

Βραδινές προσευχὲς μου τῶν παιδιάτων
χρόνων
ποὺ νικοῦσατε πάντα τὸν ἀνθρώπῳ πόνου.
Μὲ γλυκεῖα νοσταλγία σὺς γυρίζω σὸ νου μου
καθὼς πάλι θυμᾶμαι τὴν πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου.

Γ. ΒΕΡΙΤΗΣ

8. ΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

Στὴ δύση του ὁ ἥλιος ἀργοσβῆνει
κι ἡ φύση μὲς σὸ Φῶς του εἶναι λουσιμένη
μιά ἀπόκοσμὴ μαγευτικὴ γαλήνη
σ' ὅλη τὴν πλάση γύρω εἰν' ἀπλωμένη.

Πανῶριο θυμιατῆρι ἡ φύση γύρω
στον Πλάστη καίει τὸ θυμιαριὸ τὸ μύρο.
Τ' ἀγέρι παίρνει κι ἀπάλια σκορπᾷ
τοὺς ἠχοὺς μιάς καμπάνας ποὺ χτυπάει.

«Ὡ σεῖ! θουὰ, λαγκάδια, μονοπάτια,
δέντρα, νερά, λουλοῦδια, σεῖς ποὺ τώρα
μὲ θάπος μοῦ γεμίζετε τὰ μάτια
σ' αὐτὴ τὴν ἅγια τοῦ σπερνοῦ τὴν ἄρα.

Τὴν ἄρα ποὺ φτερὰ ἡ ψυχῆ γυρεύει
γιὰ νὰ μπορεῖ μὲς σ' ἄπειρο ν' ἀνέβει
σ' Αὐτὸν ποὺ τόσο ὀμορφιά σὺς δίνει
δεσθεῖτε γιὰ τὸ κόσμου τὴν εἰρήνην.

Μ. Ν. Π.

Β' Ο Ψ Η

9. ΧΑΙΡΕ Η ΓΗ

Χαῖρε ἡ γῆ κι οἱ οὐρανοί!
Γεννῆθηκε ὁ Χριστὸς!
Κάθε ψυχῆ ἄς Τὸν ὑποδεχτεί
παντοῦ σκορπᾷ τὸ Φῶς.

Δόξα λαὸ σὸ Λυτρωτῆ
ποὺ ἤρθε δὴ στὴ γῆ.
Πελάγη καὶ λίμνες,
κουλᾶδες καὶ θουὰ
σκιρτοῦσε μὲ χαρὰ.

Γύρω τῆ χάρη Του σκορπᾷ
τοῦ κόσμου ὁ Βασιλεὺς.
Εἰρήνη φέρνει, σὰν θεὸς θησαυρὸ,
κι ἀγάπη σὸ λαὸ.

ΦΡ. ΧΑΙΝΤΕΛ

10. ΑΓΙΑ ΝΥΧΤΑ

«Ἄγια Νύχτα, σὲ προσμένουν μὲ χαρὰ
οἱ Χριστιανοὶ
καὶ μὲ πίστη ἀνυμνοῦνε, τὸ Θεὸ δοξολογοῦνε
μ' ἓνα στόμα, μιά φωνῆ.

Ἡ ψυχῆ μας φτερουγίζει πέρα σ' ἅγια τὰ θουὰ,
ὅπου φάλλουν οἱ ἀγγελοὶ ἀπ' τὰ οὐράνια
θεῖα μέλη

στον Σωτήρα Ὁσαύνα.
Στῆς Βηθλέμι ἐλάτε ἅλοι τὰ θουὰ τὰ ἱερά
καὶ μ' εὐλάβεια μεγάλη κεί ποὺ ἀγῖο Φῶς
προσκυνεῖτε μὲ χαρὰ.

ΓΚΡΟΥΜΠΕΡ

11. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΤΗ

(Χριστογεννηνιάτικη σκηνη).

ΑΧΡΑΝΤΟ ΒΡΕΦΟΣ

SOLO Ἄχραντο Βρέφος μέσ' στὴν ἅγια
Φάτιη,
τὰ ἔθνη Σέ προσκυνοῦν
εὐλογοῦμενος ὁ ἐρχόμενος!

SOLO Ἄχραντο Βρέφος, μέσ' στὰ
σπάργανά Σου
οἱ ἀγγελοὶ Σέ ὀνοῦν
χαρὰ τῆς γῆς μας καὶ τῶν
οὐρανῶν!

CORO Ὡ! Λυτρωτῆ μας, Λόγε Θεοῦ,
καὶ ἡ ψυχῆ μας ταπεινὰ,
σκύθει καὶ Σέ προσκυνᾷ.

SOLO-CORO Χριστέ, γιὰ Θεοῦ,
ἔλεσον ἡμᾶς Ἀμήν.

ΧΑΡΕΙΤΕ ΘΗΝΤΟΙ

CORO Χαρεῖτε θνητοί, χαρεῖτε θνητοί,
τ' ἀστέρι στοὺς Μάγους μὴνᾶ
Λυτρωτῆ.

CORO Σοφοὶ βασιλιάδες τὸ δρόμο του
παίρνουν,
τὰ δῶρα τους φέρνουν μ' ἀγάπη
θερμῆ.

Τὰ πρόβατ' ἀφήνουν δοσκαί
π' ἀγραιοῦνε
καὶ τρέχουν νὰ δοῦνε τὸ Θεοῦ
Παιδί.

CORO Τὰ δῶρα τους φέρνουν μ' ἀγάπη
θερμῆ,
καὶ τρέχουν νὰ δοῦνε τὸ Θεοῦ
Παιδί.

Χαρεῖτε θνητοί, χαρεῖτε θνητοί,
τ' ἀστέρι στοὺς Μάγους μὴνᾶ
Λυτρωτῆ.

CORO Χαρεῖτε θνητοί, χαρεῖτε θνητοί,
τ' ἀστέρι στοὺς Μάγους μὴνᾶ
Λυτρωτῆ.

Ὡ, ΤΙ ΠΟΝΟΣ

SOLO Ὡ, τί πόνος μέσα στὴν καρδιά!
ἡ σκοτεινὴ μὲ σκέπασε βραδιά.
Χάθηκε πιά γιά μέ μὲ ἡ χαρὰ.

CORO Ψυχῆ βαθιά θλιμμένη,
καὶ τόσο πληγωμένη,
σὰν πόνος μεγάλος πόνος
σὲ δέρνει τραγικά:

CORO Σάν ποιά μεγάλη θλίψη
γιὰ σένα ἔχει κρῶφι
τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια,
τὸ Φῶς καὶ τῆ χαρὰ;

CORO Ποιοὶ φόβοι σὲ ταράζουν;
Γιατί τὰ χεῖλη στάζουν
πικρότατο φαρμάκι
κι ἔχεις θολὴ ματιά;

Ὡ, ΠΩΣ Ν' ΑΝΑΠΟΛΗΣΩ!

SOLO Ὡ, πῶς ν' ἀναπολήσω
μέσα στὴ συμφορὰ μου,
τὴν πρωτὴν ἡμέρα μου,
καὶ πῶς νὰ σὰς τὴν πιά;

CORO Ποῖος θὰ μοῦ δοῖσει τώρα,
στὴ μαύρη τούτην ἄρα,
δακρῶν πηγὲς νὰ χύσω
καὶ βρήμων ποταμῶ;

CORO-SOLO Μέσ' στὴ θερμὴ ἀγκάλη
τοῦ στοργικοῦ Πατέρα
γεννῆθηκα μιά μέρα
στὴ χῶρα τῆς Ἑδέμ.

Ἡ λύπη σου ἡ θωριά,
σπαράζει τὴν καρδιά.
Κρατήσου πιὸ γέρος
στὶς συμφορές ἐμπρός.

ΛΥΤΡΩΤΟΣ

SOLO Μέσ' στὴ θερμὴ ἀγκάλη
τοῦ στοργικοῦ Πατέρα,
γεννῆθηκα μιά μέρα
στὴ χῶρα τῆς Ἑδέμ.

CORO Μέσα σ' ἅγνα λουλοῦδια,
σὲ δέντρα ἀθανάσια, μὲ
μαζὶ μὲ τὰ ἀγγελοῦδια,
μαζὶ μὲ τὰ πουλιὰ,
κι ἐγὼ βοδολογοῦσα
τὸν Πλάστοργὸ τὸ κόσμου,
τὸν Κύριο καὶ Θεὸ μου,
ποῦ μοῦ ἔδωκε τὸ Φῶς.

CORO Ὡ, μαύρη νῶν ἡ ἄρα
ποὺ πρόδωκε τὴν πίστη
καὶ πᾶτα τὰ δῶρα
ποῦ μοῦ ἔδωκε ὁ Θεός.

CORO Ὡ, ψυχῆ βασανισμένη,
ποῦ σὲ χτύπησαν οἱ ἰμπέρες,
σὲ τριβολοασμένες γῶρες
καὶ σὲ θάσανα πολλὰ.

Ἐφτασ' ἡ στιγμή νὰ πάφει
τὸ φριχτὸ μαρτύριό σου,
καὶ προβάλλει ὁ λυτρωτῆς σου,
κι ἔλ' ἡ πλάση σου γελά.

SOLO Ὡ, πῶς νὰ τὸ πιστέψω;
Ὁ πόνος ὁ δικός μου
κι ἡ θλίψη ἔδωκε τοῦ κόσμου
θὰ πάρει τέλος πιά;

CORO Γιά μὴν' ἀνθίξει τώρα
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χῶρα;
Γιά μὴνα ἐπιβάλλει
λαμπρῆ Ἀνατολή;

SOLO Ὡ, πῶς νὰ τὸ πιστέψω;
Ὁ πόνος ὁ δικός μου
κι ἡ θλίψη ἔδωκε τοῦ κόσμου
θὰ πάρει τέλος πιά;

CORO Ὡ, ψυχῆ βασανισμένη
ποῦ σὲ χτύπησαν οἱ ἰμπέρες,
σὲ τριβολοασμένες γῶρες
καὶ σὲ θάσανα πολλὰ.

Ἐφτασ' ἡ στιγμή νὰ πάφει
τὸ φριχτὸ μαρτύριό σου,
καὶ προβάλλει ὁ λυτρωτῆς σου,
κι ἔλ' ἡ πλάση σου γελά.

SOLO Ἐλ' ἀντάμα, καὶ στὴν Φάτιη
ἀγῖο Βρέφος θ' ἀντικρίσεις
Σκύφε νὰ τὸ προσκυνήσεις
μὲ χαρούμενη καρδιά.

Τὰ στήθη θερμαίνει νιογέννητη
Πίστις.
Οἱ ἀγγελοὶ φάλλουν τὸ «δόξα
ἐν ὄριστοις».

Στὴν πλάση εὐφροσύνη! Χαρὰ
στὶς ψυχῆς
ποῦ στέλνουν σὸ Βρέφος λατρείας
εὐχῆς.

ΧΑΙΡΕΤΕ ΘΗΝΤΟΙ

CORO Χαρεῖτε θνητοί, χαρεῖτε θνητοί,
τ' ἀστέρι στοὺς Μάγους μὴνᾶ
Λυτρωτῆ...

Γ. ΒΕΡΙΤΗ